

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII Nr. 8

VINERI 24 FEBRUARIE 1956

4 PAGINI, 25 BANI

Măreața unitate a P.C.U.S.

La Moscova, în Palatul Mare al Kremlinului, își continuă lucrările Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice...

La 20 februarie, Congresul a adoptat în unanimitate hotărârea cu privire la raportul de activitate al Comitetului Central al P.C.U.S.

După ce a ascultat și discutat raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice...

„Să aprobe în întregime și pe deplin linia politică și activitatea practică a Comitetului Central al P.C.U.S.”

Adoptarea hotărârii cu privire la raportul de activitate al Comitetului Central s-a transformat într-o puternică și impresionantă manifestare a unității și omogenității întregului nostru partid...

Perioada la care se referă raportul a fost excepțional de importantă pentru viața partidului nostru și a întregii țări.

Delegații au subliniat în unanimitate în cuvântările lor că Comitetul Central s-a dovedit a fi la înălțimea cuvenită și a asigurat în mod just rezolvarea problemelor complexe ale construcției de stat și de partid...

Cu o înțelepciune și clar viziune excepțională, Comitetul Central a elaborat la timp programul noului avânt al economiei și culturii naționale...

Rezolvarea cu succes a sarcinilor care au stat în fața partidului a fost posibilă datorită faptului că Comitetul Central a îndeplinit cu sfințenie indicațiile marelui Lenin...

Păzind ca lumina ochilor purtate și unitatea rindurilor partidului, Comitetul Central a demascat cu energie pe periculosul dușman al partidului și statului sovietic...

Față de sarcinile complexe pe care le-a avut în față, Comitetul Central a luat măsuri în vederea creșterii spiritului de răspundere al fiilor comunisti pentru cauza partidului...

Deslășurarea democrației interne de partid, înfăptuirea cu consecvență a principiului leninist al conducerii colective...

Discuțiile la raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. au durat la Congres cinci zile. De la înalta tribună a Congresului...

Unitatea crescândă a partidului își are izvorul în unitatea moral-politică de nezdruclinat a întregii so-

cietați sovietice, în fidelitatea partidului față de învățătura atotbiruitoare a marxism-leninismului.

Oamenii sovietici numesc pe bună dreptate partidul nostru forța lor îndrumătoare și inspiratoare. Pe baza experienței deceniilor de luptă eroică a partidului comunist...

După cum s-a subliniat în raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S., partidul nu trebuie să se teamă să spună poporului adevărul despre lipsurile și greutățile mersului nostru înainte...

În lupta pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de Comitetul Central, în țară se desfășoară cu o nouă forță mișcarea populară pentru dezvoltarea în ritm accelerat a industriei grele...

La cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S., s-a subliniat uriașa însemnată a muncii ideologice a partidului nostru...

Tezele cu privire la coexistența pașnică a celor două sisteme, cu privire la posibilitatea prelungirii războaielor în epoca actuală...

Un exemplu strălucit de marxism creator este noua rezolvare teoretică a unor probleme vitale ale actualii evoluții internaționale...

Luptind pentru consolidarea continuă a puterii patriei noastre socialiste, pentru consolidarea păcii în întreaga lume, Comitetul Central al P.C.U.S. ține sus drapelul internaționalismului proletar.

Congresul al XX-lea al Partidului Comunist are cu adevărat o însemnată uriașă. Oamenii sovietici sint gata să-și consacre toate forțele luptei pentru îndeplinirea planurilor construcției comuniste...

Am citit de câteva ori cu emoție rindurile șise de pe meleaguri îndepărtate și care-mi aduceau preocupările și frământările prietenilor mei...

DORIN NISTOR

(Articol de fond din „Pravda”)

„Trăiască P.C.U.S.” Afiș închinat Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

Cinci muzicieni sovietici

— De vorbă cu maestrul Alfred Mendelsohn, despre D. Șostakoviți, Tihon Hrennikov, Soloviov-Sedoi, D. Kabalevski și A. Haceaturian —

Este oricând interesant să stai de vorbă cu un călător, mai cu seamă cu un călător prin Uniunea Sovietică.

Iată de ce, când l-am găsit pe maestrul Alfred Mendelsohn în camera sa de lucru, între cele două plane ale sale și i-am pus prima întrebare — despre muzicienii, firește — răspunsul compozitorului a avut o rezonanță familiară...

— V-am ruga să ne vorbiți despre impresiile dvs. asupra compozitorilor sovietici cu care v-ați întâlnit și ați stat de vorbă în recenta dvs. călătorie în U.R.S.S.

— Călătoria aceasta — a răspuns compozitorul — a fost un mare eveniment în viața muzicienilor români din grupul nostru.

Serioza Kuzeņev mi-a fost bun prieten în anii de studenție pe care i-am petrecut la Leningrad.

„Ai perspectivă mari, luminoasă. Lucrezi la una din cele mai mari uzine din țară. Cred că îți-ai și făcut planurile de viitor” — i-am scris eu când am aflat unde fusese repartizat.

„Planurile de viitor mi-am făcut. Dar nu așa cum crezi tu” — mi-a răspuns el, printre altele, laconic și enigmatic.

„Am găsit aici oameni minunați — comunistii Agafonov, Mullin, Rogov, Sugatov și alții care îndeplinesc zădărnici misiuni, cite 2-3 norme. Stațiunea noastră a terminat, prin intermediul regiunii, repararea tractoarelor.

— Trimiteti-mă în Altai. Vreau să mă găsesc primăvara acolo. — Bine — mi-a răspuns el. — În câteva zile, mi-am făcut bagajul și am plecat. Am străbătut mi de kilometri. Altai șes și attic zăpadă, n-am văzut în toată viața mea.

— Te întrebi, desigur, ce lucrezi aici. Prietene, pe pământurile desțelenite trebuie să știi să faci de toate. Am venit cu diplomă de inginer, dar situația îmi poate cere să lucrez ca mecanizator, tractorist, brigadier, lăcătuș, chiar și

Pe adresa Congresului

Toate aceste scrisori, telegrame, salutul poartă o singură adresă, simplă și scurtă:

„Moscova, Kremlin. Prezidiului celui de-al XX-lea Congres al P.C.U.S.”

Sute de telegrame, sute de scrisori... Din partea colectivului uzinei metalurgice din Zaporozie și a unei unități militare, din partea muncitorilor și funcționarilor sovietici...

„Puti Lenina” din regiunea Rostov și a funcționarilor de la peșta din Dnepropetrovsk, din partea unui grup de alpinisti care s'arabat munții Urali și a marinarii de pe vasul „Kim”...

„Trăiască P.C.U.S.” Afiș închinat Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

Cinci muzicieni sovietici

— De vorbă cu maestrul Alfred Mendelsohn, despre D. Șostakoviți, Tihon Hrennikov, Soloviov-Sedoi, D. Kabalevski și A. Haceaturian —

Este oricând interesant să stai de vorbă cu un călător, mai cu seamă cu un călător prin Uniunea Sovietică.

Iată de ce, când l-am găsit pe maestrul Alfred Mendelsohn în camera sa de lucru, între cele două plane ale sale și i-am pus prima întrebare — despre muzicienii, firește — răspunsul compozitorului a avut o rezonanță familiară...

— V-am ruga să ne vorbiți despre impresiile dvs. asupra compozitorilor sovietici cu care v-ați întâlnit și ați stat de vorbă în recenta dvs. călătorie în U.R.S.S.

— Călătoria aceasta — a răspuns compozitorul — a fost un mare eveniment în viața muzicienilor români din grupul nostru.

Serioza Kuzeņev mi-a fost bun prieten în anii de studenție pe care i-am petrecut la Leningrad.

„Ai perspectivă mari, luminoasă. Lucrezi la una din cele mai mari uzine din țară. Cred că îți-ai și făcut planurile de viitor” — i-am scris eu când am aflat unde fusese repartizat.

„Planurile de viitor mi-am făcut. Dar nu așa cum crezi tu” — mi-a răspuns el, printre altele, laconic și enigmatic.

„Am găsit aici oameni minunați — comunistii Agafonov, Mullin, Rogov, Sugatov și alții care îndeplinesc zădărnici misiuni, cite 2-3 norme. Stațiunea noastră a terminat, prin intermediul regiunii, repararea tractoarelor.

— Trimiteti-mă în Altai. Vreau să mă găsesc primăvara acolo. — Bine — mi-a răspuns el. — În câteva zile, mi-am făcut bagajul și am plecat. Am străbătut mi de kilometri. Altai șes și attic zăpadă, n-am văzut în toată viața mea.

— Te întrebi, desigur, ce lucrezi aici. Prietene, pe pământurile desțelenite trebuie să știi să faci de toate. Am venit cu diplomă de inginer, dar situația îmi poate cere să lucrez ca mecanizator, tractorist, brigadier, lăcătuș, chiar și

Un aspect din sală, în timpul Congresului al XX-lea al P.C.U.S. care se desfășoară la Moscova, în Palatul Mare al Kremlinului

I. P. Pavlov, un mare prieten al omenirii

Deschizător de drumuri

La 27 februarie se împlinesc 20 de ani de la moartea lui Ivan Petrovici Pavlov, savant ilustru, cercetător modest și pasionat, întemeietor de școală științifică, creator al unei concepții originale, deschizător de drumuri noi în știință.

Deși la o vârstă înaintată, moartea l-a surprins în plină activitate creatoare și a pus capăt fulgurător energiei nestăvilită care a caracterizat o muncă științifică de peste 60 de ani.

I. P. Pavlov, fiu al unui preot din Reazan, a intrat la universitatea din Petersburg în 1870, când avea 21 de ani. După terminarea studiilor în secția de științe naturale a facultății de fizico-matematică (1875) Pavlov a urmat cursurile Academiei Medico-chirurgicale din Petersburg. Din 1878, Pavlov a început să lucreze în laboratoarele clinice conduse de S. P. Botkin, unul din marii clinicieni ruși. În acest laborator, Pavlov și-a dezvoltat cunoștințele experimentale, devenind cercetător independent. Teza sa de doctorat, „Nervii centrifugi ai inimii”, este o contribuție remarcabilă la cunoașterea fiziologiei inimii, a influenței exercitate de nervii cardiaci. Valoarea acestei lucrări este cu atât mai mare, cu cât ea ridică o serie de probleme noi (problema unor nervi cu acțiune diferită asupra inimii, problema unui nerv special trofic) într-un moment când existența împărțirii inervației vegetative în fibre simplice și parasimplice nu era cunoscută.

Munca lui Pavlov în laboratoarele lui Botkin a fost întreruptă pentru doi ani de o călătorie de studii în străinătate, călătorie pe care Pavlov a petrecut-o în mod deosebit.

În 1890 Pavlov a fost numit profesor de farmacologie la Academia militară și director al secției de fiziologie a Institutului de medicină experimentală. Aceste numiri l-au scutit de greutatea mare pe care le aveau până atunci din punct de vedere material și i-au dat posibilitatea să-și lărgască sfera de cercetare. Rezultatele studiilor sale în domeniul digestiei i-au adus în 1904 Premiul Nobel. În 1907 Pavlov a fost ales membru activ al Academiei de Științe. De la începutul secolului al XX-lea și până la sfârșitul vieții, Pavlov și-a dedicat cercetările problemelor activității nervoase superioare. Aceste cercetări au luat o deosebită amploare în anii Puterii Sovietice care l-a acordat lui Pavlov pentru cercetările sale asemenea mijloace încet în 1935 el se întreba îngrijorat dacă „vom fi în stare să justificăm toate mijloacele pe care guvernul ni le pune la dispoziție”.

În anii grei ai războiului civil (25 iunie 1920) V. I. Lenin atrăgea, printr-o scrisoare, atenția președintelui Comitetului Executiv al Sovietului din Petrograd asupra „necesității îmbunătățirii condițiilor de viață ale lui I. P. Pavlov”. De două ori, în cursul vieții savantului, Consiliul Comisariatului Poporului din U.R.S.S. a adoptat hotărâri speciale pentru crearea unor condiții cât mai bune de muncă pentru Pavlov și colaboratorii săi.

La rîndul său, I. P. Pavlov a urmărit transformările sociale de după Revoluția din Octombrie cu pasionată cercetătorului științific și dragostea unui patriot înflăcărat.

Dr. I. ROSNER
candidat în științe medicale

Viața personală a lui Pavlov era simplă, modestă. Sobrietatea savantului, deprinderile științifice îi caracterizau existența. Și când portarul își potrivea ceasul după momentul în care un bătrînel vîci trecea pragul universității din Leningrad, era greu de crezut că în fața sa trecea doctorul „honoris causa”, membru de onoare a 125 de universități, academii și societăți savante din toată lumea.

Descoperirile lui Pavlov, uimitoare prin cantitatea faptelor acumulate, prin nouitatea lor, prin convingerile lor, au fost un punct de cotitură în științele naturii.

Afici în studii digestive și în activități nervoase superioare, temele experimentale și majoritatea faptelor nu sînt furnizate de către școala lui I. P. Pavlov, în ce constă secretul rodniceii activității și laboratoarelor sale? Concepția materialistă în știință nu a fost îmbrățișată numai de Pavlov; și alți cercetători ai legilor de funcționare a organismului au fost adepți militanți ai acestei concepții, dar n-au putut ajunge la faptele și concluziile lui Pavlov. I. M. Sechenov, premergătorul său, a pus pentru prima oară în știință problema explicației fiziologice a comportamentului animalelor superioare și a gândirii umane; pe ceea adunării de fapte din domeniul psihologiei și aplicării teoriei reflexive, a afirmat existența reflexelor creierului. Operările sale privilegiate la reflexele creierului, simțului pleodorice, pasionată, logică și captivantă pentru explicarea materialistă, reflexă, a fenomenelor psihice, dar Sechenov nu a avut experiențe experimentale în favoarea teoriei sale. Aceste argumente le-a adus Pavlov. Și în știință, întotdeauna meritul mai mare îl are acela ce demonstrează adevărul, decît cel care doar îl enunță. Astfel, Pavlov are în știință fața de Sechenov aceeași situație pe care o are Darwin față de Lamarck.

Pavlov a putut să demonstreze justitatea ideilor lui Sechenov pentru că a introdus în știință o metodă nouă. Pînă la Pavlov, metoda cea mai obișnuită era aceea a vivisecției, a experimentului cu deosebit de prețioase fuseseră cauzele cu această metodă, dar întotdeauna aceste rezultate erau urmite de întoarcere: oare organismul viu al animalului cu o intensă viață de relație se poate a căsa să dovedească justitatea punctului de vedere inițial? În primul moment, când am ajuns să se atingă pe punctul de vedere al Pavlov, părea neevoluabil ca voința avea succes. Toți nu am avut bătaie de cap să înțelegem cum se putea să se realizeze metoda obiectivă, cînd domeniul fenomenelor de cercetare era nemărginit. Și pe de altă parte, nu dispunem de aproape nici unul din faptele noastre. Se înțelege că situația noastră era îngrozitoare, deoarece nici un avans nici un sprijin tactic în favoarea justiției hotărîri noastre.”) În această atmosferă de trănșănare intelectuală.

luni și ani întregi funcționarea ficărei părți a tubului digestiv, secreția sau mișcarea, raporturile dintre diferite organe. Multumită noii metode, se arată strînsă dependența ce există între diferite organe, funcționarea unitară a întregului organism. Funcțiunea felurilor de glande, răspunsul secretor diferit după natura alimentelor dovedesc mecanismul fin și adecvate de adaptare, o perfectă echilibrare a funcțiilor digestive cu excitațiile digestiei — alimentare, un sens biologic precis.

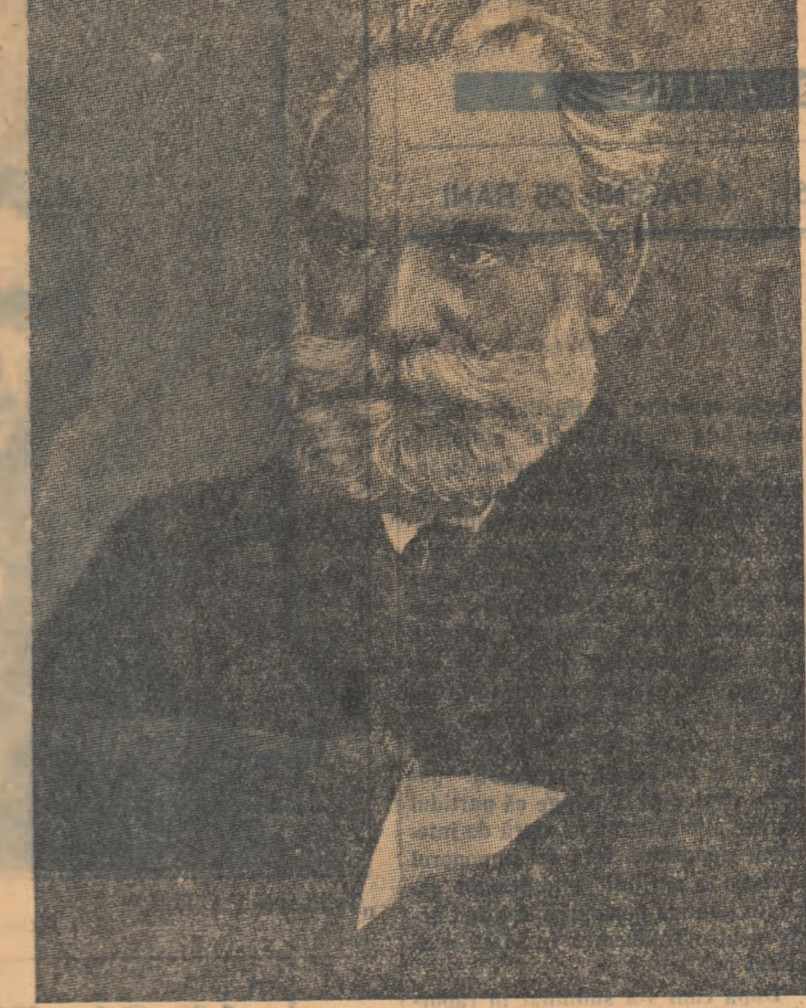
Experimental cronic, metoda creată de mințile iscusite ale chirurgului, de creierul frământat al celui pe care n-îl multimea veciniei metoda a vivisecției, își dobîndi astfel dreptul de cetățenie în fiziologie și căpătîrea noșterea unanimă a lumii științifice.

Bază pe cuterurile sale în domeniul digestiei, Pavlov a atacat noul domeniu al activității „psihice”, al activității nervoase superioare, decîs să rezolve problemele complicate ale comportării animalelor printr-o metodă experimentală strict obiectivă, parăsîndu-i interpretarea psihologică subiectivă. În locul întrebărilor de teul acesteia: „ce gîndește animalul”, într-o situație sau alta. Pavlov și-a pus întrebarea: „ce fenomene se petrec în sistemul nervos al animalului”, în aceste situații. Și pentru că în mersul lucrărilor laboratorului său nu se poate strecura interpretările psihologice subiective, Pavlov, de comun acord cu colaboratorii săi, a instituit o amendă pentru toți cei care în cursul muncii experimentale s-ar lăsa lurați de vechiul mod de a gîndi.

Porcini pe acest drum, Pavlov a elaborat teoria și metoda reflexelor condiționate, dovedînd împreună cu colaboratorii săi apropiiați, esența reflexă a fenomenelor psihice, a activității nervoase superioare. Prin experiențe îndelungate și mijloace, s-a demărit defășurarea proceselor nervoase fundamentale, a excitației și inhibiției în scoarta cerebelară, s-au descoperit legile ce guvernează aceste procese materiale. Principiul reflexului condiționat (al legăturii temporare) epuizează domeniul explicării comportării animalului și este baza comportării și gîndirii specifice umane.

Concepția materialistă, metoda nouă, obiectivă de studiu au asigurat succesul lui Pavlov în cercetările sale care au creat un nou capitol în fiziologie, acela al adevăratei fiziologie a creierului. Dar cît era, cîtă perseverență i-au trebuit în primul an — anii necesari acumularii de fapte — ca să dovedească justitatea punctului de vedere inițial? În primul moment, când am ajuns să se atingă pe punctul de vedere al Pavlov, părea neevoluabil ca voința avea succes. Toți nu am avut bătaie de cap să înțelegem cum se putea să se realizeze metoda obiectivă, cînd domeniul fenomenelor de cercetare era nemărginit. Și pe de altă parte, nu dispunem de aproape nici unul din faptele noastre. Se înțelege că situația noastră era îngrozitoare, deoarece nici un avans nici un sprijin tactic în favoarea justiției hotărîri noastre.”) În această atmosferă de trănșănare intelectuală.

I. P. Pavlov, Opere complete, tom III, cartea I, p. 170, ed. rîsă, Moscova-Leningrad, 1951.

Din indola apăsătoare, de chin creștor s-au deslășurāt primii zece ani ai cercetărilor întreprinse în domeniul activității nervoase superioare de savantul consacrat ce depășise vîrsta de 55 de ani, laureat al Premiului Nobel, academiicianul Pavlov.

Prin ce se explică răsănelul extraordinar, răspîndirea ideilor lui Pavlov, influența concepției sale științifice, recunoașterea din ce în ce mai largă a ideilor sale? Probabil că succesul concepției pavloviste se explică prin faptul că ea servește mai multe discipline, mai multe științe. În repetate rînduri, acad. A. N. Nesmeianov a subliniat că descoperirile științifice mari din ultimele decenii se află în genere la limita, la punctul de atingere a două discipline diferite. Greșim că mai mult decît orice al exemplu, cel al descoperirilor lui Pavlov viztează adevărul adevărat: lui A. N. Nesmeianov. Materialul acumulat de școala lui Pavlov în domeniul activității nervoase superioare se situează la punctul de atingere dintre fiziologie, medicină, fiziologie, psihologie și pedagogie.

Deza Darwin a demonstrat existența și importanța rolului transformărilor al adaptării la mediu, Pavlov a descoperit instrumentul celui mai fin adaptării la mediu — reflexul condiționat. Studiul reflexelor condiționate și deschisă calea înțelegerii formării în decursul evoluției a reflexelor în genere, teoria reflexelor condiționate este o nouă etapă în dezvoltarea teoriei evolucioniste, a darwinismului.

Aslăt, la 20 de ani de la moartea savantului fiziologilor din toată lumea, concepția sa continuă să fie tot atât de actuală cît în momentul cînd a fost elaborată, indiferent de toate tăceri științifice pe care le va șura viitorul, este sigur că întotdeauna Pavlov va fi socotit ca un mare deschizător de drumuri, figura sa va sta mătură de aceea ale marii inovatori în știință ca Newton, Darwin, Pasteur.

Din scrisorile și cuvîntările lui I. P. Pavlov

„As dori să trăiesc mult, deoarece laboroarea e mele înfloresc ca niciodată. Puterea Sovietică a acordat milioane pentru lucrarile mele științifice și pentru construirea laboratoarelor. Vreau să cred că toate măsurile ce se iau pentru a stimula pe cei ce muncesc în domeniul fiziologiei își vor atînge scopul, iar știința mea, încă personală, rîmăis un fiziolog, va înflori în mod deosebit pe pămîntul patriei mele.”

Orice as face, mă gîndesc întotdeauna că, în măsura în care forțele mele mă îngăduie, îmi servesc în primul rînd patria. În patria mea are loc în acest moment o uriașă reconstrucție socială. A fost desființată prapăstia de netrecut dintre cei bogăți și cei săraci. As dori să trăiesc, pentru a putea vedea rezultatele definitive ale acestei transformări sociale.

(Cu privire la perspectivele de muncă pe anul 1935)

Este pentru prima oară cînd un Congres de fiziologie, al XV-lea, se întrunește în țara noastră. Acest lucru nu este împlinitor. Noi reprezentăm o fiziologie liniară. Mei trăiesc încă și mai lucrează reprezentanții celei de a doua generații de fiziologi ruși. Trebuie să-l considerăm pe Sechenov drept părinle o fiziologiei noastre, el fiind primul care, ca specialist, a ținut prelegeri cu demonstrații neinspirate din cărți străine: Sechenov a format la noi prima școală de fiziologie.

A venit timpul ca și noi, fiziologii, să luăm o decizie definitivă cu privire la așa numitele probleme-program, lucru declarat de alții de multe ori de unii dintre noi și care se practică la alte Congrese. Este vorba de probleme care suscită un interes deosebit în acest moment, alături de un număr întruactiv limitat de comunicări personale. Trebuie organizate ședințe plenare la care să fie convocate din timp alți persoanele care tratează problema aleasă, cît și cei ce vor să discute în acest mod observațiile speciale făcute de colegii ce nu sînt interesați direct de problema vor putea avea o deosebă semnificativă în cazul unii astfel de discuții aprinse și importante.

A doua problemă asupra căreia voi insistă și care reprezintă pentru noi — în acest moment — o importanță deosebită, este aceea a influenței speciale ce ar exercita-o asemenea consituirii între oameni de știință asupra generațiilor tinere, asupra savanților în formare. Din propria-mi experiență, cunosc puterea acestei influențe. Mă refer la influența pe care Congresele medicilor și naturaliştilor, care s-au ținut pe vremuri la noi, au avut-o asupra-mi în tinerete. Guvernul nostru acordă astăzi fonduri extraordinare pentru munca științifică, atrăgînd muncii științifice către știință. Asupra acestui tineret, tabloul muncii științifice universale, semnificativ astfel, va trebui să aibă o uriașă influență stimulatorie.

În sfîrșit, a treia problemă: deși alții de deosebit, noi sîntem totuși în acest moment uniți și însușii de un viu interes față de problema noastră comună, vitală. Sîntem cu toții buni colegi, gîsindu-ne în multe cazuri legați prin sentimente vîdit prietenești. Evident, lucrăm efectiv pentru o unificare definitivă a umanității. Dar dacă izbucnește războiul, mulți dintre noi vor deveni adversari, chiar și în teren științific, așa cum s-a mai întimplat de multe ori. Nu vom mai dori să ne intrînim cum facem astăzi. Pînă și aprecierea științifică reciprocă va deveni alta. Eu înțeleg mărtaia unui război de eliberare. Nu putem nega însă că războiul, prin esența lui, este un procedeu sîbărite de a rezolva greutățile vieții, procedeu nedemn de inteligența umană și de resursele ei nelimitate. În acest moment, constăm o dorință și o tendință aproape universală de a evita războiele, prin procedee care sînt poate mai sigure decît cele de pînă astăzi, și sînt fericit că Guvernul mărteii mele patrii, în lupta lui pentru pace, a proclamat pentru prima oară în istorie: „nici un petec de pămînt străin”. Bineînțeles, în special nouă ne revine sarcina de a împărtași și contribui la realizarea acestui deziderat iar în calitate de căutători ai adevărului trebuie să adăugăm că în relațiile internaționale e necesar să domine spiritul de dreptate.

(Discurs rostit la deschiderea celui de al XV-lea Congres internațional de fiziologie—1935)

Ce as putea dori tineretului din patria mea, care se dedică științei?

În primul rînd continuitatea. Nu voi putea vorbi niciodată fără emoție despre această condiție dintre cele mai importante, necesară unei muncii științifice rodnice. Continuitatea, continuitate și largă convingerea. În muncă dvs, obișnuiri-vă să păstrați chiar de la început o continuitate riguroasă în acumularea cunoștințelor.

Înainte de a căuta să urcați spre culmile științei, studiați elementele ei. Nu vă apucați niciodată de ceea ce urmează, înainte de a vă însuși ceea ce precede. Nu căutați niciodată să mascați insuficiența cunoștințelor voastre, nici chiar prin cele mai curajoase prezunții și ipoteze. Oricît de tentați sînt în fața aspectului multor al acestui balon de sapon, el este surit să se spargă.

Căutați să deveniți refuzul și răbdători. Obișnuiri-vă să faceți o muncă brîntă în știință. Studiați, comparați și acumulați fapte.

Cu toată perfecțiunea aripilor sale, o pasăre n-ar fi putut niciodată să se ridice în ceruri, dacă ar ipse ea nu s-ar fi sprijinit pe aer. Faptele sînt adevărul savantului; fără ele nu va veți putea înălța niciodată. Fără ele, toate teoriile voastre vor rămîne eforturi sterile.

Atunci cînd experimentați, studiați și observați, căutați să nu rămîneți la suprafața faptelor. Nu vă transformați în înregistratori de fapte. Căutați să pătrundeți misterul genezei lor. Căutați cu insistență legile care le conduc.

În al doilea rînd, o calitate necesară este modestia. Să nu vă închipuiți niciodată că totul vă este cunoscut, și oricît de mare ar fi aprecierea ce vi se dă, să aveți întotdeauna curajul să vă spuneti: „sînt un ignorant”.

Nu vă lăsați copleșiți de orgoliu. Din pricina lui veți persevera acolo unde urma să cedăți și tot din cauza lui veți renunța la un stat util sau la un ajutor prietenes. Din orgoliu, veți pierde măsura obiectivității.

În colectivul ce mi-a fost dat să-l conduc, atmosfera decide totul. Sîntem cu toții înimăți la o operă comună și fiecare din noi o mișcă pe măsura puterilor și posibilităților sale. Adesea, nu-ți mai poți da seama ce este „al meu” și ce este „al tău”, dar opera comună nu are decît de cîștigat de pe urma acestui fapt.

În al treilea rînd, e nevoie de pasiune. Să nu uitați că știința și cere omului toată viața lui. Și dacă ați avea două vieți, tot nu v-ar ajunge. Știința cere de la om o tensiune uriașă și o mare pasiune. Fiți patimași în munca voastră și în cercetările voastre.

Patria noastră deschide savanților orizonturi infinite și trebuie să recunoaștem că în țara noastră știința este aplicată în viață cu o amploare nemaivăzută.

„Zilele învățaturii lui Pavlov”

Cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la moartea marelui savant I. P. Pavlov, Consiliul General A.R.L.U.S., Sindicatul Sanitar și Sindicatul Învățămintului organizează în intervalul dintre 20 și 28 februarie „Zilele învățaturii lui Pavlov”.

În aceste zile, la Academia R.P.R. din București, precum și la filialele acesteia din Iași și Cluj, la baza de cercetări științifice din Timișoara, vor avea loc adunări comemorative, în care vor fi ținute conferințe cu teme ca: „Contribuția lui I. P. Pavlov în dezvoltarea fiziologiei”, „Concepția lui I. P. Pavlov în psihologie” ș.a.

În cadrul Institutului de Neurologie al Institutului de Fiziologie și Fizioterapie din București, vor avea loc în această perioadă sesiuni științifice consacrate lui I. P. Pavlov.

În numeroase case de cultură au loc de asemenea conferințe și simpozion. Astfel, simpozionul de la Casa Prieteniei Romino-Sovietice din București s-a ocupat de „Aplicarea învățaturii pavloviste în filozofie, medicină și pedagogie”. Simpozionul avînd teme asemănătoare au loc la Arad, Galați, Sibiu.

La Institutul de biologie din București sînt organizate lecturi și conferințe în lucrările lui I. P. Pavlov.

În cluburile salariaților din învățămînt de la București, Iași, Timișoara, Orașul Stalin este programată conferința cu titlul: „Aplicarea învățaturii pavloviste în pedagogie”.

mai bune pentru a conduce acest proces spre scopul cerut. Pedagogia sovietică a și făcut pași serioși în această privință. De la problema regimului din cea mai fragedă copilărie (regimul somnului, regimul alimentar), deprinderea cu ordinea și curătenia, educația fizică, și pînă la conduita în societate avem o întreagă scară de probleme concrete, la rezolvarea căruia se lucrează acum sistematic și cu spor. Studiile ce se fac sînt tot mai multe și în evidență ce minunat instrument de lucru este pentru noi învățatura lui Pavlov despre cele două sisteme de semnalizare, despre interacțiunea dintre ele și despre rolul conductor firesc pe care trebuie să-l aibă cel de al doilea sistem.

Optimismul pe care ni-l însușii concepția pavlovistă nu se oprește, de fapt, aici. Ironizînd pe Morgan și pe toți ceil, care, ca și el, cred în transmiterea misterioasă care s-ar transmite ereditară, nemodificabilă și nemodificabilă, Pavlov spune în 1924: „Dacă nimeni nu poate să influențeze substanța dvs. și genele dvs., nu ne rămîine decît să contemplăm natura și nimic mai mult. Și astfel, mister Morgan, dvs. aveți un laborator, ci o casă de rugăcină. Dar noi dorim să intervenim în mod activ în natură. Și vom face aceasta, mister Morgan, cu toată dezaprobarea dv., fără să gîcim în ceașca de cafea”.

Învățatura marelui fiziolog rus este astăzi admisă de toți cei ce o concepție cu adevărat științifică. În țara noastră, ea e studiată și aplicată tot mai mult de către psihologi, medici și pedagogi.

„Zilele învățaturii lui Pavlov”

mai bune pentru a conduce acest proces spre scopul cerut. Pedagogia sovietică a și făcut pași serioși în această privință. De la problema regimului din cea mai fragedă copilărie (regimul somnului, regimul alimentar), deprinderea cu ordinea și curătenia, educația fizică, și pînă la conduita în societate avem o întreagă scară de probleme concrete, la rezolvarea căruia se lucrează acum sistematic și cu spor. Studiile ce se fac sînt tot mai multe și în evidență ce minunat instrument de lucru este pentru noi învățatura lui Pavlov despre cele două sisteme de semnalizare, despre interacțiunea dintre ele și despre rolul conductor firesc pe care trebuie să-l aibă cel de al doilea sistem.

Optimismul pe care ni-l însușii concepția pavlovistă nu se oprește, de fapt, aici. Ironizînd pe Morgan și pe toți ceil, care, ca și el, cred în transmiterea misterioasă care s-ar transmite ereditară, nemodificabilă și nemodificabilă, Pavlov spune în 1924: „Dacă nimeni nu poate să influențeze substanța dvs. și genele dvs., nu ne rămîine decît să contemplăm natura și nimic mai mult. Și astfel, mister Morgan, dvs. aveți un laborator, ci o casă de rugăcină. Dar noi dorim să intervenim în mod activ în natură. Și vom face aceasta, mister Morgan, cu toată dezaprobarea dv., fără să gîcim în ceașca de cafea”.

Învățatura marelui fiziolog rus este astăzi admisă de toți cei ce o concepție cu adevărat științifică. În țara noastră, ea e studiată și aplicată tot mai mult de către psihologi, medici și pedagogi.

Învățătura lui Pavlov și importanța ei pentru pedagogie

Pedagogia științifică ne învață că educația este un fenomen social de formare a omului, în vederea unui scop de construire și consolidare a unei orînduri — în cazul nostru construire și consolidarea socialismului — că procesul educativ este un proces obiectiv, condus de legi proprii, legi pe care noi le putem cunoaște pentru a le folosi în practica instructiv-educativă.

O legătură strînsă trebuie să existe mai ales între pedagogie și psihologie, procesul instructiv-educativ neputînd fi nici înțeles, nici condus fără cunoașterea legilor de dezvoltare ale psihicului copilului. Necesitatea fundamentării psihologice a procesului instructiv-educativ nu se pune acum pentru prima dată. Ea a fost simțită și s-a căutat satisfăcerea ei și în trecut. Au existat chiar tendințe psihologice, care substituiau psihologia sau b ramură a ei pedagogiei, făcînd din aceasta o simplă anexă aplicată a psihologiei. Pe lângă aceasta, chiar cînd o astfel de tendință n-a fost, existau un alt viciu permanent — interpretarea idealistă sau, cel puțin, materialist-mechanicistă la faptul psihic. O fundamentare psihologică justă a fenomenului instructiv-educativ avem însă astăzi. Ea ne este dată de către învățatura pavlovistă care confirmă întru totul și explică fiziologic și psihologic geneologia materialist-dialectică, teoria leninistă a reflexelor. Această învățatură este indispensabilă azi pedagogului, fie el teoretician sau practicant.

În ce constă, în esență, învățatura lui Pavlov și care este aportul ei la fundamentarea psiho-fiziologică a educației? Ca să înțelegem bine pe Pavlov, trebuie să cunoaștem mai întîi concepția sa despre organismul uman, văzut ca un tot, ca un sistem în permanentă interdependență cu mediul înconjurător. Acest sistem organic are pentru el un triplu sens, de unde trei principii metodologice pentru fiziologie și psihologie: a) principiul unității organism-mediu, cu permanența interdependenței între mediul interior și cel exterior; b) principiul unității în cadrul organismului, unde rolul conductor îl are sistemul nervos; c) principiul unității dintre psihic și somatic. Sub aceste trei aspecte ale sale, privind corelia sa cu mediul extern și intern și echilibrul corelației, organismul uman se închează „ca un sistem obiectiv închis” și se păstrează nu numai unitar, dar și cu puțina de

Prof. univ. STANCIU STOIAN Directoral Institutului de Științe Pedagogice

iniciativă față de mediu. Acesta și este sensul unității sale.

I. P. Pavlov își redămă el însuși învățatura sa despre activitatea nervoasă superioară: „Totalitatea activității nervoase superioare, pe om imaginea în felul următor: la ambele superioare, pînă la om inclusiv, prima instanță, pentru correlațiile complexe ale organismului cu mediul înconjurător, este subcortexul cu reflexele lui necondiționale complete, cu instinctele, înclinațiile, afecțiunile și emoțiile. Aceste reflexe sînt provocate de agenții externi necondiționali, în număr relativ mic, aștia de agenți care acționază de la naștere. A doua instanță o formează marile emisere cerebrale, dar fără regiunile frontale. Aici ia naștere, cu ajutorul legăturii condiționate, al asociației, un nou principiu al activității, semnalizarea unui număr mic de agenți externi necondiționali, printr-o masă infinită de alți agenți... Acesta constituie singurul sistem de semnalizare în organismul animal și primul sistem de semnalizare în organismul omnesc. La om, în regiunile frontale ale creierului, se adaugă componentul de bază — excitațiile cinestezice — al celui de-al doilea sistem de semnalizare, vorbirea. Prin aceasta se introduce un nou principiu al activității nervoase, abstractizarea, orientarea creierului în lumea înconjurătoare, nelimitată în lumea înconjurătoare, creîndu-se adaptarea cea mai înaltă a omului — știință”. În îndelungata sa activitate științifică, I. P. Pavlov a conturat astfel o teorie care explică materialist-dialectic viața psihică. Din această teorie, reținem în deosebire învățatura despre reflexele condiționate, despre corelația dintre excitație și inhibiție, despre legile activității nervoase superioare, legile iradierii și concentrării proceselor nervoase și legea inducției reciproce a proceselor nervoase. O importanță deosebită pentru pedagogie reprezintă apoi învățatura lui Pavlov despre analizator, ca aparat anatomofiziologic al reflexării realității obiective și despre funcția de analiză și sinteză a scoartei cerebrale, prin care ne explicăm materialist, științific, formarea percepțiilor și reprezentărilor, a deprinderilor și obișnuințelor. Din această teorie trebuie să reținem apoi învățatura despre tipurile de activitate nervoasă superioară: cele comune omului și animalelor superioare (temperamentale) și cele specifice omului (artistice, intelectuale și mediu); precum și teoria despre puțina transmiterii prin ereditare a unor reflexe condiționate. Fapta lui Pavlov este deosebit importantă pentru pedagogie. El aduce o contribuție uriașă la problema posibilității acțiunii educative. A demonstra mecanismul formării reflexelor condiționate era un lucru important. Însă

curățarea unei explicații, a unei fundamentări științifice. Dar Pavlov, ca un adevărat om de știință, nu s-a mulțumit cu atît. Explicarea este un lucru puțin — zicea el — Știința se distinge printr-o prevedere și slăpină absolută”. Învățatura despre puțina termorii omului și metodologia reflexelor condiționate ne dau cheia acestei slăpinii: cheia prevederii acțiunii educative, cheia conducerii ei și a perfecționării continue a omului, prin educație.

În ce privește aportul lui Pavlov la fundamentarea procesului educației, o primă contribuție importantă este însuși modul cum definea marele savant educația: „Educația noastră, zicea el, disciplina de orice fel și diversele noastre deprinderi reprezintă, evident, sîrui lungi de reflexe condiționate”. În cursul vieții individuale, într-adevăr, atît la animalele superioare cît și la om, au loc achiziții de reflexe condiționate, lucru ce poate fi prevăzut și dirijat. Formarea legăturilor temporare fiind în funcție de relațiile cu mediul, elementele de mediu pozitiv pot fi selectate (conținutul și regulile de comportare bună), acestor elemente li se poate asigura un caracter cît mai constant posibil, putem organiza repetarea reacțiilor favorabile, achizițiile bune pot fi întărite și complicate treptat și sistematizat, ținînd seama în această privință și de particularitățile de dezvoltare individuală ale subiecților. În acest fel putem obține desrăjil pentru animale și putem, mai ales, să facem educația omului.

În acțiunea educativă trebuie să ținem seama, din punct de vedere psihologic, de trei laturi ale dezvoltării omului: însușirea cunoștințelor, formarea atitudinilor față de viață și formarea voinței și deprinderilor. Procesul de însușire a cunoștințelor își găsește o strălucită fundamentare și explicare materialistă în învățatura lui Pavlov. Potrivit acesteia, însușirea de cunoștințe noi nu este altceva decît formarea de reflexe condiționate, începînd cu reflexele condiționate din primul sistem de semnalizare (percepții și reprezentări) și terminînd cu cele mai înalte abstracții posibile, la nivelul celui de al doilea sistem de semnalizare (noțiuni, judecăți și raționamente). De o deosebită importanță e acum, pentru teoria învățămîntului, justa înțelegere a interacțiunii dintre primul și al doilea sistem de semnalizare. Este adevărat că, în dezvoltarea sa psihică, de timpuriu,

chiar din ai doilea an al vieții, copilul începe să aibă conexiuni între cuvînt și senzații, percepții sau reprezentări obiective și poate reacționa destul de just la denumirea lor de către adulți. Cuvîntul începe să aibă însă o semnificație mai plină, să acopere o noțiune cu un conținut mai solid, numai prin stabilirea cît mai multor conexiuni, printr-o cît mai bogată și variată acțiune comună a celor două sisteme de semnalizare. La început cuvîntul este un excitant condițional auditiv, ca oricare altul. Dar, așa cum arată Pavlov, „toată viața trăită anterior de copil mătură face că cuvîntul și-a făcut toate excitările interne și așterse care vin la emiserele cerebrale, le sensibilizează pe toate, le înlocuiește pe toate și de aceea el poate determina toate acțiunile și reacțiile organismului, care sînt condiționate de aceste excitații”. Interacțiunea dintre primul și al doilea sistem de semnalizare este esențială în activitatea nervoasă superioară, pentru cunoașterea realității, pentru trecerea treptată de la reflexele fenomenelor în mintea noastră, prin ceea ce au ele mai de supralata, la esența lor; de aceea trebuie să ținem seama în mod deosebit de ea în munca didactică din școală. Activitatea pur verbală, dusa mai mult la nivelul celui de al doilea sistem de semnalizare, poate să ducă la formarea, după cum stîrnirea fără rost în exerciții intuitive, la nivelul primului sistem de semnalizare, lîne în loc dezvoltarea intelectuală a copilului. Se impune o acțiune armonioasă, treptată.

Trîncînd la a doua latură psihică a copilului și la dezvoltarea ei, la formarea atitudinilor față de viață, la latura afectivă, vom constata, de asemenea, ajutorul imens pe care îl poate da în această privință educatorului cunoașterea concepției lui Pavlov. Potrivit cu ea, știm că această latură a vieții psihice își are origina în etajul subcortical, cu reflexe necondiționale, dar că, pe baza lor, se formează reacții corticale superioare, asociații sau reflexe condiționate de natură afectivă. Percepția unui obiect — un revolver, de pildă — poate să dea un reflex de frică, dar omul poate să aibă un astfel de reflex chiar numai la auzul cuvîntului „revolver”. Mai mult, nu numai noțiunile exprimate prin cuvînt pot declanșa emoții, ci și invers, emoțiile pot da naștere la declanșarea de asociații sau legături temporare, prin care ele se și întăresc. Înțelegerea acestui mecanism, din punct de vedere fiziologic și psihologic, ne dă cheia înțelegerii formării sentimentelor — a celor estetice, ca și a celor morale. Stăm de vorbă, de pildă, cu un tînar care citește cu plăcere literatură poliștă de proastă

calitate. În discuție facem aprecieri favorabile asupra unor opere literare de calitate superioară. În conștința lui se formează atunci conexiuni noi pentru el. Ideea de valoare estetică ori morală — sau chiar ambele — se conectează acum cu conținutul unor astfel de lucrări. La început, această legătură temporară poate să contracteze și să fie contrariată de vechile asociații. Dacă însă întărim legătura cea nouă cu trăirea operelor de valoare și cu aprecieri mereu pozitive la adresa lor, vechia atitudine se stînge și în răbul ei se statornicește ca nouă. O greșită interpretare a faptului că în prima copilărie acțiunile subcortexului este predominantă, ar putea să ne ducă la concluzia că formarea atitudinilor copilului față de mediu se va lăsa la voia instinctelor și în genere a manifestărilor psihice primare. Nu vom uita însă niciodată că în procesul ontogenetic, rolul cortexului trece și trebuie să crească mereu și decît atenția spre el trebuie îndreptată. Sentimentele, pe care le formăm la tineri, sînt și trebuie să fie luminate de conștiință, în spiritul culturii umane progresiste, la nivelul cel mai înalt posibil.

Aceiași lucru putem spune despre latura volitională a psihicului copilului, mai cu seamă despre formarea deprinderilor și obișnuințelor lui. Învățatura pavlovistă ne demonstrează experimental că mișcările involuntare se petrec pe baza primului sistem de semnalizare, iar cele voluntare, pe baza celui de-al doilea, în interacțiunea cu primul sistem. Cuvîntul are aici un rol hotărîtor. Astfel, Pavlov poate să conchidă: „Omul reprezintă desigur un sistem (sau mai bine zis o mașină) și, ca orice alt sistem din natură, el este supus legilor ei inevitabile și unitare. Considerat însă prin prisma cunoștințelor noastre actuale, acest sistem se prezintă unic în ce privește capacitatea desăvîrșită de autoreglare, ca și în cazul în care am admite ideea despre libertatea voinței, cu responsabilitatea ei personală, socială și de stat”. Educația voinței este, astfel, perfect explicabilă și ea înseamnă obișnuirea omului de la nivelul celui de-al doilea sistem de semnalizare, subordinîndu-i acestuia primul sistem. Asta înseamnă, în fond, orientarea justă a activității independente a copilului, înseamnă formarea și dezvoltarea treptată a spiritului de inițiativă și a comportamentului independent.

Așa dar, teoria, explicația științifică a avem. Rămîne în sarcina pedagogiei ca, în lumina acestei teorii, să studieze condițiile în care se formează deprinderile și obișnuințele tinerei generații, de a descoperi legile pedagogice de formare și dezvoltare, în practică, și de a găsi metodele cele

O prețioasă inițiativă a intelectualilor din regiunea Suceava

Din comuna Vico de Sus... A.R.L.U.S., care și-a făcut studiile în Uniunea Sovietică...

CHIȚU SUMMER

vicepreședinte al Consiliului regional A.R.L.U.S. Suceava

Studierea Buletinului Informativ nr. 9, editat de Consiliul General A.R.L.U.S., de către mii de intelectuali și activiști culturali din comuna Vico de Sus...

Cu ajutorul și sprijinul comunistilor, al statului popular comunist, al organizațiilor de masă, al comisiilor comunale A.R.L.U.S., intelectualii din Vico de Sus au analizat aportul lor în munca politică pentru culturalizarea masei...

În planul de muncă, intelectualii din Vico de Sus și-au prevăzut acțiuni concrete menite să asigure îmbunătățirea cunoștințelor politice, culturale, agrozootehnice, sanitare etc. ale țărănilor muncitori.

În scopul participării mai active a intelectualilor la viața culturală a satelor, intelectualii din Vico de Sus au adresat o scrisoare colectivă către toți intelectuali din satele regiunii Suceava...

În toate comunele, intelectualii sator au răspuns cu însușirile la inițiativa venită din Vico de Sus. Consiliul regional A.R.L.U.S. Suceava consideră că o datorie de seamă să sprijine inițiativa intelectualilor din Vico de Sus...

Scrisoarea intelectualilor din Vico de Sus a fost discutată în adunări ale intelectualilor, la raioane și în toate comunele regiunii. La aceste adunări au participat și membrii comisiilor comunale A.R.L.U.S.

Agronomul Marian Teodorovici, din comuna Călarăși, raionul Trușești, învățătorul Constantin Huc, din comuna Roma, raionul Botoșani...

creare de noi întovărășiri agricole. Conferințele și lecțiile ținute la cursurile agrozootehnice din satul Ionășeni de învățătorul Vlad Bejenaru...

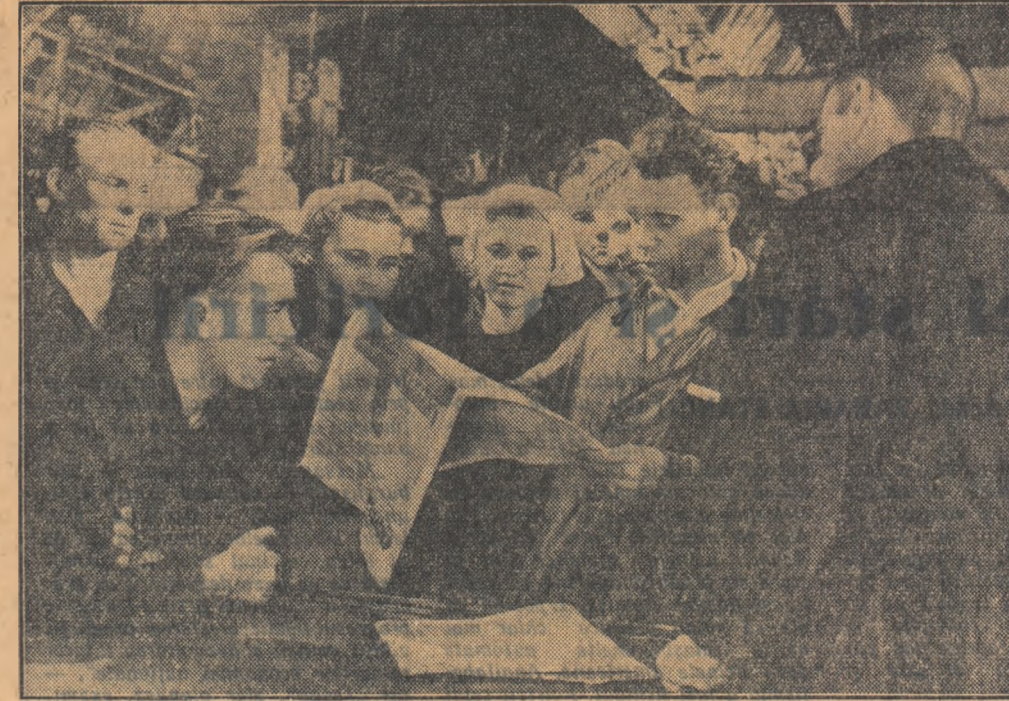
În creșterea întovărășirii agricole din satul Goșiugenii, comuna Albești, tov. Bunea Ioan, responsabil cu munca culturală în comisia comunală A.R.L.U.S. a dat un sprijin deosebit prin convorbirile pe care le-a organizat...

Ar fi greșit să se spună că consiliile raionale și comisiile comunale A.R.L.U.S. din regiunea Suceava au făcut totul pentru sprijinirea inițiativei intelectualilor din Vico de Sus...

În loc să imbine munca politică din campania electorală cu o activitate cultural-educativă mai intensă în vederea dezvoltării inițiativei intelectuale din Vico de Sus...

Recent, intelectualii și comisia comunală A.R.L.U.S. din Vico de Sus, au trimis o scrisoare de multitudine intelectualilor din satul Murighino...

În această perioadă, în satele regiunii organizațiile A.R.L.U.S. se ocupă de popularizarea agrozootehnicii sovietice. E un prilej minunat de a-i văna pe țărani muncitori...

Cu un imens interes sunt urmăriți de către toți oamenii sovietici lucrările celui de al XX-lea congres al P.C.U.S.

În pragul primăverii

Vuiește un vînt pătrunzător, care te îngheață. Un grup de colhoznici înaintea, strînși laolaltă, împotriva vîntului.

Brigadierul și șefii de echipă se întorc de la cîmp. Să mergem la ei — ne-a propus el. Și parcă spre a se dezvinovăți, adăugă: — Crede-mă că nimeni nu l-a trimis azi la cîmp...

De dimineață din seara, plîpîie forjele din fierăria colhozului. Brigada de fierari în frunte cu Ivan Matveevici Novîțki a terminat reparatul boranelor și plugurilor...

În loc să imbine munca politică din campania electorală cu o activitate cultural-educativă mai intensă în vederea dezvoltării inițiativei intelectuale din Vico de Sus...

Recent, intelectualii și comisia comunală A.R.L.U.S. din Vico de Sus, au trimis o scrisoare de multitudine intelectualilor din satul Murighino...

În această perioadă, în satele regiunii organizațiile A.R.L.U.S. se ocupă de popularizarea agrozootehnicii sovietice. E un prilej minunat de a-i văna pe țărani muncitori...

Glorioasa Armată Sovietică

General-maior ZAMFIRESCU D. CONSTANTIN

La 23 februarie se sărbătorește a 38-a aniversare a glorioaselor Forțe Armate ale Uniunii Sovietice și Flotei Maritime Sovietice.

Făurirea Armatei Sovietice este strîns legată de lupta Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a întregului popor pentru apărarea cuceririlor Marii Revoluții Socialiste din Octombrie...

La 28 ianuarie 1918, V. I. Lenin a semnat decretul pentru înființarea și organizarea Armatei Roșii. La 23 februarie 1918 lângă Pskov și Narva, tinăra Armată Roșie a primit botetul focului...

Armata Sovietică este vîstărilor poporului, care o înconjoară cu toată grija și dragostea. Ea se bucură de sprijinul tuturor națiunilor și naționalităților care trăiesc în Uniunea Sovietică...

În decursul planurilor cincinale, marile succese obținute în industrializarea țării și în dezvoltarea rapidă a tehnicii și științei sovietice au făcut posibilă înzestrarea Armatei Sovietice cu o tehnică de luptă superioară...

Anul acestei aniversare Armatei Sovietice are loc în condițiile desfășurării celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S., eveniment de însemnătate istorică în viața poporului și Statului Sovietic...

Sub conducerea înțeleaptă a partidului, poporul sovietic își îndreaptă eforturile principale spre o construcție pașnică. O recentă și strălucită dovadă a acestui fapt o constituie îndeplinirea înainte de termen a celui de al cincilea plan cincinal al U.R.S.S.

Creștinăsoasă principiilor leniniste ale politicii externe de pace, Uniunea Sovietică a luptat și luptă neabătut pentru slăbirea încercărilor internaționale și consolidarea păcii. Astfel, datorită eforturilor depuse de U.R.S.S. au fost lichidate focarele de război din Orient...

Lupta pentru pace a U.R.S.S. constituie unul din cei mai importanți factori, care exercită o uriașă influență asupra mersului evenimentelor internaționale.

În contradicție cu politica de pace a Uniunii Sovietice, cuceririle agresive din S.U.A. și celelalte țări capitaliste pun neamărate piedici în calea destinderii și colaborării internaționale.

Atîta timp cît mai există cuceririle agresive, care pregătesc un nou război împotriva Uniunii Sovietice, a Chinei și celorlalte țări de democrație populară...

Guvernul Sovietic acordă o mare atenție întăririi puterii de luptă a Armatei Sovietice. Înzestrînd-o cu armament și mijloace tehnice de luptă noi...

Printre popoarele eliberate de către Armata Sovietică de sub jugul fascișt se numără și poporul nostru. Ca urmare a acestui fapt, pentru prima dată în istoria sa...

Partidul Muncitoresc Român desfășoară o largă muncă politică și organizatorică în rândurile Forțelor noastre Armate, pentru a educa pe militarii noștri în spiritul dragostei față de patrie și de poporul muncitor.

Urmand exemplul ostașilor sovietici, militarii Armatei noastre Populare consideră că cea mai importantă sarcină a lor este slujirea devotată a intereselor poporului...

În această perioadă, în satele regiunii organizațiile A.R.L.U.S. se ocupă de popularizarea agrozootehnicii sovietice. E un prilej minunat de a-i văna pe țărani muncitori...

Concurs literar organizat de Consiliul regional A.R.L.U.S. București

Consiliul regional A.R.L.U.S. București, Direcția agricolă a Statului Popular regional și Comitetul sindical agricol regional anunță că în luna februarie și martie organizează un concurs de lucrări proprii literare pentru țărăni muncitori din G.A.C., întovărășiri...

Lucrările scrise vor fi trimise pînă la 25 martie a.c. pe adresa: Consiliul Regional A.R.L.U.S. București, str. Ion Ghica nr. 5-7.

Educatoarea tinerelor generații

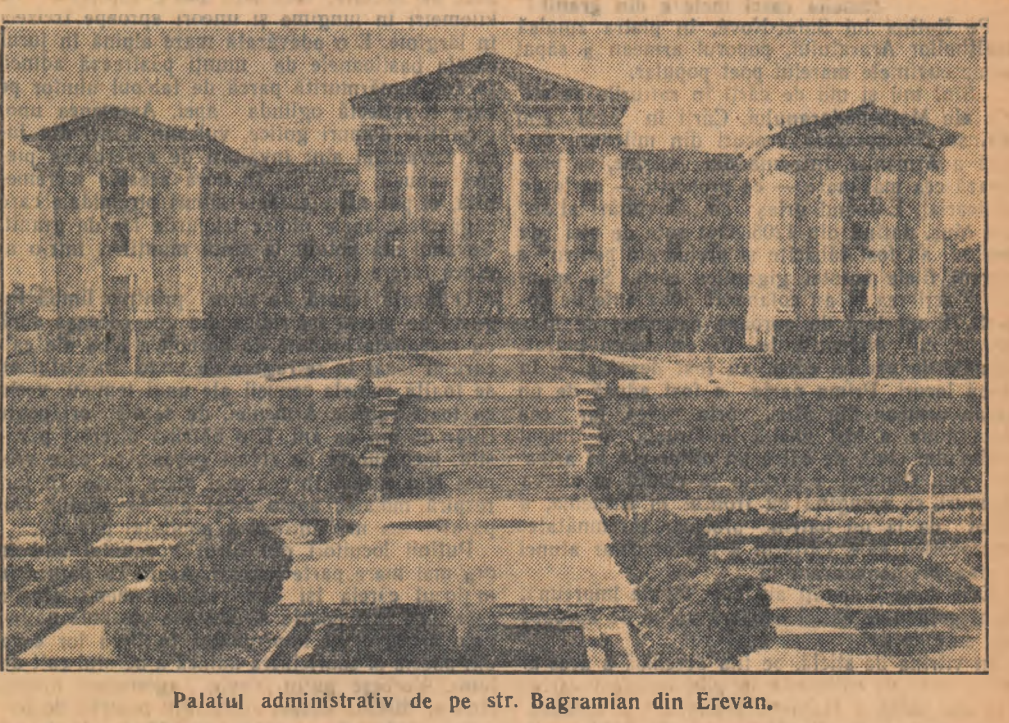

Printre delegații din Leningrad la al XX-lea Congres al P.C.U.S. e și învățătoarea M. I. Veresova, de la Școala nr. 233. Veresova a educat, în cursul activității sale didactice, sute de tineri...

ITINERAR SOVIETIC (II)

Mathenadaran

„Mathenadaran”. Pașim cu sfial în lăcașul institutului care poartă acest nume lung. Aici sînt așezate cărțile cele mai vechi ale Armeniei, biblioteca științifică de manuscrise antice, arhivele filozofiei, artelor și literaturii armenice...

Palatul administrativ de pe str. Bagramian din Erevan.

versuri sînt rositate pe de rost de armeni, după patru veacuri de la scrierea lor. Care dintre armenii imprășiați pe tot pămîntul de teroare otomană nu simte inima șingherindu-i atunci cînd ascultă versurile de emigrant ale lui Naapet Kuciak?

(continuare pe pagina IV-a)

Epoca bunei stări și a fericirii

Proiectul Directivelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. ca privire la cel de-al 6-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. a stîrnit un viu interes, nu numai în marele lagar al păcii, unde se construiește socialismul, ci și în restul lumii.

mai ales în zilele grele ale ultimului război mondial. Acad. ZAHARIA STANCU producea deloc mășini - unelte automate, nu dispunea de o ade-vărată industrie chimică, nu producea autoturisme și automobile.

treceții pasnice" între popoare, și prin realizarea cincinalului lor: făurirea unei epoci care să fie a bunei stări și a fericirii.

La sfîrșitul anului trecut, Anglia a plătit o nouă rată în contul amortizării împrumuturilor ce i-au fost acordate de S.U.A. după cel de al doilea război mondial.

Anglia - debitor al S. U. A. vire la acest împrumut a fost încheiat la 6 decembrie 1945 și a intrat în vigoare la 15 iulie 1946.

ducind salariul real și puterea de cumpărare. Ca o completare a toate acestea, S.U.A. au impus Angliei "ajutorul" în cadrul "planului Marshall".

(urmare din pag. 111)

la adresa tiranului. A fost scos cu sîla din biserica în care se reînălțase și sfîrșit cu săbiile. Poetul a murit strigîndu-și versurile: "Nu ori cine în izvoarele-mi știe și-a potolît: Izvorul meu are un gust deosebit! Nu pentru ori cine sînt lesne de citit: cuvintele mele au un sens aparte! Nu credeți că pot fi ușor năruit: însemna casele mele e din granit!"

Mathenadaran

ciile naturii! I-au ridicat la două mii de metri deasupra nivelului mării. Proportie înțec orose imaginea. Cînd auzi de un lac glacial, nu-i poți acorda dimensiuni mai mari de câteva zeci de hectare. Aici sînt peste șaptezeci de kilometri în lungime și unora aproape treizeci în lățime. E o adevărată mare aprînă în jurul căreia bastioanele de munți păstrează încă tăcere, înmărmurite parcă de tabloul uluitor pe care îl reflectă oglinda apei. Asemenea unor gigantice domuri gotice, vulcanii sîșiși din jurul Sevanului sînt învaluiți de severitatea pietrei cenușii Cupnisi în hora aceeași încremîntă, ei par niște ciudate ziduri piramidale care zăgăzuesc apele dintre trunpurile lor de granit. Sevanul stă potolît în sinul muntilor. Într-o a-dîncă tăcere și nemiscare.

lotala exterminare a armenilor. "Marea tăiere" - celebrul măcel de acum șaptezeci de ani - a scaldat în sînge orașele și provinciile armen Van, Erzerum, Harberida și Sarum... Sevanul n-a uitat. Douăzeci de ani mai tîrziu, în timpul primului război mondial, turcii măcrazează un milion de armeni... Alți milion e deportat și moară de foame în pusturile arabice... Alți milion emigrează în diferite țări. Sevanul n-a uitat...

criza democrației burgheze grantă cu ideologia iacobină care, în fond, este doctrina populară a democrației de masă. Cu alte cuvinte, masele populare refuză să mai considere regimul capitalist drept "rațional" întrucît "în disputa socială" privind aceste probleme, superioritatea, după măturăria autorului, este de partea "concepției populare liberale și suverane".

Acastă influență este considerată de autorul "Filozofiei sociale" necorespunzătoare "intereselor întregii societăți". De fapt, ea contravine planurilor și intențiilor marelui business, în numele căruia vorbește Lippman.